

igralo, kadar mi je daroval tako leseno lepoticje, ki je bilo zame prava očesna paša. Vonj po svežem, komaj izstruženem lesu so moja mlada pljuča željno usrkavala, ko sem vrtel lično stvarico z zaprtimi očmi pod svojim nosom.

Stric ni pri tem svojega dela nič prekinil; le tu pa tam se je med delom ozrl name, se sam pri sebi zadovoljno nasmehnil ter marljivo stružil, žagal ali lepil naprej.

Bil sem otrok, res je, a spominjam se, kako mi je moja otroška tenkočutnost govorila: da ne smem strica z malenkostnimi vprašanji v njegovem samotnem raji nič motiti. Ljubil je mir in tišino ter v tej tišini govor dela — vse one šume, ki so jih povzročali stroj, žagica, pile, šum oblancev, plapolanje plamenčka pod kuhajočim se lepilom in tenko udarjanje kladvic, s katerimi je s pravo naslado in z neko prav posebno ljubeznijo zabijal svetle žebličke v bleščeč in gladko postružen les.

Včasih pa me je radovednost le premagala. Stopil sem k njemu ter mu vprašujoče pogledal v obraz, če smem spregovoriti. Opazil je to, čeprav je bil ves zatopljen v delo, in me prav tako vprašujoče pogledal; pa sem se opogumil ter ga tiho in rahlo vprašal: »Stric, kaj pa bo to?«

Tedaj me je z igrano, dobrohotno strogostjo svetlo pogledal, se za hip v delu prekinil, našobil ustnice, položil nanje kazalec ter šepetaje in tajinstveno dejal: »Pst!... Boš že videl!«

Nato je nadaljeval delo še z večjim veseljem ter se sam vase smehljajal...

Jaz pa sem stal poleg njega, ga opazoval in užival ob njegovem delu, ali pa sem sedel kam v kot ter se z nožičem tudi sam lotil kakšne otroške brkljarije.

Opisal vam bom še več takšnih tihih ur s stricem Jurijem, ki jih je bilo mnogo, mnogo...

(Dalje.)

Griša Koritnik

Cvetka v polju

Cvetka v polju je vzbrstela,
čaka dni razcveta —
kdaž bo in kako cvetela,
komajda obefa.

Kje se fiha nada njena,
daljna sreča skriva?
Bo vzdržala dih vremena
šibka, občutljiva?

Raste cvetka, brste žene,
sonca se raduje,
cvefe, dokler ne povene,
svef svoj osrečuje.